Bergen Adventistkirke

130-årsjubileum

May the road rise up to meet you,

may the wind be always at your back,

may the sun shine warm upon your face

and the rains fall soft upon your fields.

And until we meet again,

may God hold you in the hollow of his hand

(Gammel keltisk velsignelse)

Innhold

En tid for å feire - Ka e' det med Bergen? ...3
Nye fortellinger ...4
Hilsen til Bergen menighet ...6
Kjære Bergen menighet ...7
Hvem kan vel ikke trives i Bergen menighet? ...8
Adventistkirken Bergen perioden 2000-2005 ...9
En hilsen ...10
Gratulerer med 130-årsjubileum ...11
Hilsen ved Bergen menighets 130-årsjubileum ...12
Et intervju med Kaspersen ...13
Bergen menighet 130 år ...14
130-årsjubileum i Bergen ...15
En hilsen fra barnesabbatsskolen ...16
Bergen SDA Speidertropp ...17
Our English Sabbath School ...20
Lyd, lys og teknikk ...20
Velferdslaget ...21
Adventistkirkens kor ...22
Menighetsskolens begynnelse ...25
Møllebakken skole ...26
Til jubileumshefte for Bergen Adventistkirke ...28
Adventistkirken i Bergen ...29

Info

Bladet er produsert i anledning 130-årsjubileet til Syvendedags Adventistkirken, Bergen menighet, 2025.

Ansvarlig redaktør

Tone Kverndalen

Produksjon

Layout:
Christian Antonsen

Trykk og innbinding:
United Press

En tid for å feire
Ka e' det med Bergen?

Av Tone Kverndalen

Når en østlending uttaler seg om Bergen, kommer det frem en forestilling om at bergensere er høylytte, snakkesalige, arrogante, selvgode, livlige, utadvendte - og veldig glad i byen sin. Det fortelles bl.a. om Christian Michelsen, statsminister i 1905 ved unionsoppløsningen, at han som politiker i Kristiania flere ganger måtte søke permisjon fordi han var syk av hjemlengsel. Bergen er byen der janteloven ikke gjelder, og byens nasjonalsang (Nystemten) blir sunget med stor innlevelse og patos enten det er på Stadion eller i Grieghallen. Den litt brautende bergenske måten å forholde seg til verden kan illustreres med følgende eksempel: En utenbys celebritet ble innbudt til en jubileumsgalla i Håkonshallen. Og med kort varsel fikk han et høflig signal om at det var tradisjon med en tale fra utenbys gjester. Men litt hjelp fra en venn (bergenser) – og etter noen høflige innledende kommentarer, leste han opp følgende:

Enestående, Inkluderende, Fascinerende, Generøs, Spektakulær, Usammenlignbar (+ et lite titalls tilsvarende adjektiv). Deretter reiste hele salen seg og skålte for byen, og Nystemten ble avsunget. Samtidig må det innrømmes at Bergen noen ganger også blir berømt for sine mange og eviglange krangler (Her: av typen politiske diskusjoner) som aldri tar slutt. - Av nyere saker er Bybanesaken kanskje det mest kjente eksempelet på dette.

Hva har kjærligheten til byen å gjøre med Adventistkirken og jubileumsfeiring? Kanskje mer enn vi til daglig tenker på. Vi er adventister, men også bergensere. Her må det tilføyes at Bergen består av «innvandrere». De færreste kan vise et slektstre der tre generasjoner er født og oppvokst i Bergen. Uten tyske hanseater, østlendinger eller nordlendinger som har bosatt seg her, ville ikke byen ha vokst, og i dag har Bergen innbyggere fra alle verdens hjørner. Det samme kommer til uttrykk på de ukentlige gudstjenestene. Benkeradene i kirken fylles av mennesker fra mange land og ulike verdensdeler,

I likhet med bergensernes forhold til byen, har adventistene her i byen et lignende forhold til kirken. Nærmeste adventistmenighet er mange timers kjøretur unna, og du vil oppdage at de som fyller benkeradene hver eneste sabbat, har et ekte engasjement og kjærlighet til menigheten og kirkebygget. - I praksis betyr dette at alle endringer kan medføre eviglange diskusjoner, - men vi kommer til slutt i mål og er fortsatt strålende fornøyd med alt som angår menigheten og kirken.

Den som kommer til Adventistkirken i Bergen for første gang, vil på sabbaten oppleve en fullsatt kirkesal. Vi opplever mye musikk, sang og gode prekener, og hver eneste sabbat er en fest. «Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit»* - Gjennom uken er kirkebygget også i hyppig bruk, u.lag, velferdslag, korøvinger, speider, musikkundervisning, bibelstudier og diverse (skole-)samlinger og styremøter – det er sjelden at kirken er mørklagt en hel kveld. Bergen er for lengst blitt en stor og internasjonal menighet, noe som også kommer kirkens nærmeste nabo, Møllebakken skole, til gode. Skolen har ventelister og prosentandelen av adventistelever har økt de siste årene.

Noen kilometer lenger sør, finner du Adventistkirkens sykehjem og Adventistkirkens eldresenter Nordås, to institusjoner som også nyter godt av et samarbeid med kirken.

2025 er et jubileumsår. Bergen Adventistkirke er 130 år, og dette er en god anledning til å fortelle litt om hva som rører seg i menigheten i dag og hva som har skjedd tidligere. Hilsener fra dagens ledere, fra pastorer som har hatt sitt virke i menigheten og en liten historisk artikkel vil forhåpentlig gi deg et innblikk i menighetens liv både i nåtid og fortid.

Velkommen til i jubileumsfeiring 4. oktober!

(* Tittelen på en kantate av Johann Sebastian Bach)

Nye fortellinger

2017 flyttet Nora, Sara, Anne Beate og jeg fra Lofoten til Bergen for å begynne å arbeide i menigheten her. Det var en stor overgang å reise fra en øy i Lofoten til storbyen – på mange måter ble det mer av alt: større by, større kirke, flere mennesker og mer ansvar.

Men det ble også store gleder, dype vennskap, varme fellesskap og mange anledninger til å se Gud i arbeid. Her i menigheten har vi møtt mennesker som ikke bare tror, men som elsker Gud – og som bærer menigheten gjennom sin tjeneste, trofasthet og bønn. Vi har sammen med menigheten opplevd svært vonde tap, men også store seire. Gang på gang har vi også blitt minnet om at det som skjer i menigheten, faktisk betyr noe. Det forandrer liv.

Det er alltid med en viss ærefrykt man takker ja til å være pastor i en eldre kirke. En menighet som har bestått i 130 år, har allerede vist en bemerkelsesverdig stabilitet og utholdenhet. Det er virkelig noe å prise Gud for. Samtidig vet vi at høy alder kan bringe med seg en fare og utfordringer: Når en menighet har eksistert en viss tid, er det lett å gå over i status quo, der vi ønsker å bevare det som det er. Dette kan føre til at vi glemmer pionerånden som en gang var med å starte vår menighet.

Fredag kveld den 4. oktober 1895 var det en liten gruppe

mennesker samlet i et av de mindre rommene i Jurylokalet i Kong Oscars gate. De hadde en helt spesiell oppgave foran seg: å danne en ny menighet. Det var ikke lett å ta valget og bli syvendedags adventist før i tiden. For flere av dem fulgte det store personlige kostnader å være en del av dette nye fellesskapet. De hadde valgt å forlate sine tidligere kirkesamfunn – et modig valg som kostet dem både sosial tilhørighet, trygghet og kanskje til og med nære relasjoner. Det var ikke lett. Men folkene i den nydannede menigheten var ikke der fordi det skulle være enkelt. De var der fordi Gud kalte dem til det.

Hadde du sagt til dem at vi kom til å ha et 130-årsjubileum av Bergen menigheten i 2025, og at Jesus ennå ikke hadde kommet tilbake, ville de nok ikke ha trodd det. I likhet med oss hadde de en sterk forventning om at Jesus snart skulle komme igjen.

Det må ha kostet å starte menigheten, men vi nyter godt av fruktene av deres harde arbeid, og vi blir samtidig utfordret. Vår 130-årige historie er verdifull – ikke bare fordi den minner oss om hva som har vært, men også fordi den er et vitnesbyrd om Guds trofasthet gjennom alt som ligger foran oss.

Hos profeten Jesaja blir Guds folk minnet om at nye fortellinger vil gro frem:

«Se, jeg gjør noe nytt. Nå spirer det fram. Merker dere det ikke? Ja, jeg legger vei i ørkenen, elver i ødemarken» (Jes 43,19).

På tross av vår relativt høye alder, har menigheten vært velsignet med vekst de siste årene. Stadig ser vi nye mennesker komme inn i fellesskapet. Deres unike og sterke historier smelter sammen med vår – og utvider fortellingen om hvem vi er. Hver gang vi opplever dåp i kirken, blir vi minnet om at dette ikke bare er en menighet med en stolt fortid. Vi er ment å være et levende fellesskap – kalt av Gud til å fortsette å skrive nye historier om Syvendedags Adventistmenigheten i Bergen.

Må Gud hjelpe oss til å være trofaste forvaltere av det som har vært – og leve modige fortellinger i tiden som ligger foran. Historien om Bergen menighet er ennå ikke ferdig skrevet!

Arne-Kristian og Anne Beate Andersen

Hilsen til Bergen menighet

Minnene fra Bergen (2018-2019 og 2022-2024) er noe jeg kommer til å bære med meg resten av livet. Jeg tenker på de gangene man møtte Ivar i døren, for det uunngåelige resultatet var at man gikk videre med et smil om munnen. Jeg tenker på oppmuntring og visdomsord fra Tom og Britt Helene til en ung pastorspire. Jeg tenker på Ina som stadig hadde teologisk innsikt hun ville dele etter en tale. Jeg tenker på velferdslaget som har skjemt meg bort med deilige matrester. Jeg tenker på Nordås hvor Sigrid har introdusert meg for all verdens delikatesser fra den globale frukthagen. Jeg tenker på den første gangen jeg skulle sitte fremme ved nattverdsbordet og skulle praktisere de omstendelige retningslinjene for når man står og sitter. Da jeg skulle be for vinen, gikk det så i surr at jeg ble stående i en sterkt uflatterende squat. Heldigvis er Bergenserne trofaste og holder øynene lukket under bønn. Seniorpastor derimot, følte seg ikke underlagt slike normer og fikk følgelig med seg hele seansen. Mange navn skulle ha vært nevnt, for Bergen menighet er full av mennesker som strekker seg langt over det man kan forvente, og jeg er takknemlig for all den rausheten, godheten og engasjementet jeg har fått observere og føle på kroppen.

Kristoffer Thunem Kendel

Kjære Bergen menighet

Gratulerer hjerteligst med 130-årsjubileet! Når Silvia og jeg tenker tilbake på tiden vi fikk tilbringe sammen med dere fra 2015 til 2017, fylles hjertene våre med takknemlighet. Bergen menighet var det første stedet hvor vi fikk tjene sammen som pastorpar, og derfor vil den alltid ha en helt spesiell plass i vår historie og i våre liv.

Vi ble tatt imot med åpne armer, og minnene om vennskapene vi knyttet, vil vi alltid bære med oss. Det var en velsignelse å få studere Bibelen med så mange ivrige og søkende mennesker, og det er alltid stort når noen tar et valg for Jesus. De meningsfylte samlingene med ungdomsgruppen, og gatemisjonen hvor vi sammen delte evangeliet i Bergens gater, står også klart i minnet.

På det personlige plan er Bergen vevd inn i vår families historie. Vår eldste sønn Elias tok sine første skritt hos dere, og vår yngste, Enoch, ble født på Haukeland i 2016. Tiden i Bergen var begynnelsen på vår reise som pastorpar, som vi ser tilbake på med glede.

Takk for alt vi fikk oppleve sammen. Vi bærer fortsatt menigheten og menneskene i våre bønner og i våre hjerter.

Daniel og Silvia Pel

Hvem kan vel ikke trives i Bergen menighet?

Det gjorde i hvert fall jeg! Min familie og jeg var der fra 2005-2010. Det var fem flotte år, og vi ble tatt vel imot og ivaretatt på alle måter! Folk var gjestfrie. Vi følte oss verdsatt for den vi var og støttet i rollene som pastorer. Menigheten sydet av engasjement - i alle aldre. Men det mest unike var kanskje engasjementet til dem i 30-årene. Jeg har faktisk ikke vært i en menighet i Norge som har, eller hadde, så mange aktive i den aldersgruppen.

Jeg husker også Bergen menighet som en menighet med mennesker med meningers mot og rene ord for pengene. Jeg har f.eks. verken før eller siden blitt kalt «idiot» som pastor (det stakk ikke dypt, og vi hadde et alle tiders forhold siden). Personlig fant jeg denne siden ved menigheten forfriskende.

Men det jeg satte mest pris på som pastor, var nok musikkmiljøet. Jeg husker vi hadde besøk av Janos Kovacs-Biro, avdelingsleder i Adventistkirkens Trans-Europeiske Divisjon og bereist i hele Europa. Han sa at det var Europas mest musikalske menighet. Jeg vet ikke om han har rett, men for meg var Bergen menighet en slags musikk-himmel.

Så takk, Bergen menighet, for fem flott år! Fortsett med å være en entusiastisk menighets som tiltrekker seg og tar vare på mennesker. Fortsett tradisjonen med å ta godt vare på pastorene deres. Må Gud gi dere alle kraft og visdom til å være hans vitner i Bergen!

Vidar Hovden

Adventistkirken Bergen perioden 2000-2005

Vi husker vår tid i Bergen med stor takknemlighet. Menigheten viste positiv innstilling på flere måter. Det var genuin interesse for åndelige og sosiale fellesskap. Smil og latter var typisk for bergenserne, og vi satte stor pris på denne åpenheten. Samtidig var støtten til utadrettet virksomhet en selvfølge, enten det gjaldt «offentlige møter» eller radiosendinger. Sabbatsskolen hadde god oppslutning i flere klasser.

Vi merket at vestlendinger fant det naturlig å uttrykke seg religiøst. Som lærer i menighetsskolen opplevde Nanna-Lise at elever ba henne hilse hjem til presten. Som pastor hadde jeg timer i KRL- faget og et år hadde jeg 10. klasse oppe til muntlig eksamen. Sensor var svært imponert over elevenes kunnskapsnivå.

Pensjonistklubben med samlinger i kirken og bussturer samt Bjarne Tungoddens kreftgruppe var godt besøkte tilstelninger. Skolen og menigheten jobbet godt sammen, og det ble arrangert mange skolegudstjenester under rektor Tone Kverndalens gode ledelse. Både skole og menighet gjorde en flott innsats i den årlige Hjelpeaksjonen. Nanna-Lise ledet menighetskoret som hadde god oppslutning, og julekonsertene hadde som regel mange gode innslag fra flere aktører. Det var et aktivt ungdomslag, og det var et godt miljø for de eldre på Nordås. Menigheten hadde den gangen mange dyktige personer til å lede på ulike plan. Vi har mange gode minner fra tiden i Bergen og opplevde tiden der som et verdifullt opphold på vår livsreise.

Nanna-Lise og David Havstein

En hilsen

Det var en stor omveltning for Elsie og meg og vår familie å komme fra den lille menigheten i Narvik og de andre menighetene jeg var pastor for i nord og til Bergen menighet sommeren 1995. Jeg hadde arbeidet i Nordnorsk distrikt helt siden jeg ble ansatt i Adventistkirken i 1982 rett etter studietiden på Newbold College.

Det betød at Adventistkirkens medlemmer i Vestnorsk distrikt ikke kjente oss så veldig godt. Men Elsie og jeg ble viet i Adventistkirken i Bergen i 1979 mens Elsies foreldre, Ruth og Johannes Søreide, var medlemmer av menigheten. Derfor var Bergen menighet et sted med stor betydning for oss.

Da vår familie ankom byen mellom de sju fjell var Ruth og Johannes Søreide alt flyttet til Østlandet, så vi fikk ikke gleden av å ha foreldre, svigerforeldre og besteforeldre tett på oss. Men menigheten i Bergen tok imot oss på en helt fantastisk måte.

Vi har alltid opplevd menigheten i Bergen som et særdeles varmt fellesskap. I de fem årene vi fikk i Bergen, fikk vi oppleve det beste av det Adventistkirken i Norge har å by på. Det var en drøm å komme til den orden og systematikk som Kjell Aune hadde etablert før han sluttet som pastor for menigheten. Dessverre var jeg ikke like ryddig.

Av større ting som skjedde i menigheten mens vi var pastorpar, må vi nevne utvidelsen av skolen med bygget bak kirken med direkte adkomst til festsalen. Dette skjedde i en tid da ledelsen og styret for Den norske union var svært forsiktige med å gi grønt lys til byggeprosjekter. Noen smertefulle erfaringer tidligere var årsaken til det. De erfaringene tilsa at ingen byggeprosjekt ble fullført innenfor budsjett. Men takket være Ivar Hjelland juniors dyktige prosjektering, kostnadsberegning og byggeledelse, kom vi i mål under budsjettert kostnad.

Vi husker med stor glede på de gangene ungdomslaget fylte stua vår i Vestre Storheilia til middag en sabbats ettermiddag eller andre arrangement. Vi visste aldri hvor mange som dukket opp, men det var alltid kjekt å være sammen med ungdommene.

Elsie var leder for skolestyret i noen år. Hun synes det var stor stas å dele ut en premie eller «gulrot» til avgangselever som hadde vært røykfrie hele skoleløpet. De programmene elever og lærere ved skolen arrangerte til jul, var høydepunkter i året. Vi har sett mange skoleprogrammer siden, men ingen kan måle seg med dem vi opplevde i Bergen.

For meg var kanskje det mest interessante møteserien på 21 møter vi gjennomførte i kirkesalen vinteren 2000. Det var en lærerik erfaring både for forkynner og forsamling.

Er det noen av dere som husker hvor systematisk vi forsøkte å lære oss sanger de årene? Jeg ba ofte organistene om å spille melodien til en ny sang i pausen mellom sabbatsskolen og gudstjenesten. Når vi så noen uker senere introduserte sangen, var forsamlingen godt kjent med melodien. Den hadde vi lært uten at vi skjønte at det var det som foregikk.

En periode trykte vi opp foldere med informasjon om hvem som skulle tale og talens tema den neste måneden. Disse ble delt ut og sendt til folk vi hadde mer sporadisk kontakt med, og jeg tror det bidro til å øke frammøtet på gudstjenestene.

Årene vi fikk dele med menigheten i Bergen var svært gode år, og vi hadde nok sett for oss et noe lengre opphold i byen enn fem år. Men så hadde Gud andre planer. Og det er også greit. Takk for tiden sammen med dere alle.

En hilsen fra Tor Tjeransen (pastor i Bergen 1995-2000).

Gratulerer med 130-årsjubileum

Tiden familien Eckhoff tilbrakte i Bergen, har satt dype spor i vår familie. Høsten 1975 kom Sigrun, Finn og Eilif (1 år) rett fra studieopphold i England, til Bergen. Finn var nyutdannet pastor og skulle være «prøvepredikant» sammen med misjonær Magdalon Lind. Lind gjennomførte høsten 1975 en møteserie i kinoen i sentrum, med oppfølgende seminarer i Gimle utover våren 1976. Sigrun var aktiv i menigheten og startet koret Nytt Liv. Menigheten i Bergen tok vel imot oss. Men lysten til å ha ansvar for en egen menighet, var nok medvirkende til at distriktet valgte å sende oss til Molde sommeren 1976.

Etter tre år i Molde, ett år på Andrews universitetet, og tre og et halvt år i Haugesund, ble Finn så spurt om å pendle til Bergen høsten 1984 for å delta under møteserien som John Berglund skulle ha på universitetet i Bergen. Familien som nå hadde fått et nytt medlem (Hedvig født i 1978), flyttet ved årsskiftet 1984/1985 til Indre Arna og etter et par år til Natland.

Møtevirksomhet

Det var mange kursdeltakere som kom jevnt og trutt til foredragene på universitetet, og til oppfølgingsmøtene i Adventkirken våren 1985. Finn hadde deretter Åpenbaringsseminar på Fridalen skole, Danielskurs i festsalen og lignende opplegg. Sigrun var foruten å lede et menighetskor, aktivt med i organiseringen av flere bibelgrupper som brukte Lohnes lysbildeserier og brevskolens ulike kurs. Det var mat og vennskap og bibeltro. Bibelgruppene var nok en vesentlig årsak til at mange deltakere valgte å bli døpt. Tiden i Bergen ble en fantastisk tid for oss, og for menigheten.

Sigrun var den første tiden vår i Bergen, ansatt på Langhaugen videregående skole, og studerte på universitetet, før hun ble ansatt ved Adventkirken skole som rektor. Rektorstillingen hadde hun til vår tid i Bergen ble avsluttet sommeren 1998.

Nytt fokus for menighetsskolen

I perioden Sigrun var rektor, måtte menigheten gjennom en prosess med å endre menighetsskolens fokus, fra kun egne barn, til også aktivt å invitere andre barn til vår skole. Elevtallet var kommet under 30, og økonomien var utfordrende. Etter en kampanje økte elevtallet til over 70. Da 6 års reformen inklusive SFO ble innført i Bergen kommune, ble det behov for nye lokaler. Nybygget fikk egen inngang og ble koblet til kirken med dør ut fra festsalen i kirken. Personalet fikk også arbeidsrom i skolebyggets underetasje, rom som opprinnelig huset VND-administrasjonen.

Kontrollsaken

I beskrivelsen av vår tid i Bergen, er det vanskelig å hoppe over den traumatiske opplevelsen som fulgte da departementet varslet at de kom på en plutselig kontroll av skolen etter mistanke om misbruk av offentlige tilskuddsmidler. Etter at et eksternt revisorfirma hadde gått grundig gjennom skolens regnskap uten å finne noe grunnlag for mistanke, ba skolen om et møte med departementet. Skolen hadde utarbeidet et omfattende og detaljert dokument om saken. Dette førte til at skolen mottok en skriftlig erklæring fra departementet om at skolen var helt frifunnet i saken, etter tre lange år.

Valg i ND

Ved generalforsamlingen i Vestnorsk distrikt (VND) i 1989, ble Finn valgt som sekretær i VND. Pastoroppgaven ble tatt over av pastor Kjell Aune. Ved VNDs generalforsamling i 1992 ble Finn valgt til distriktsleder etter Jaworski, en oppgave som varte fram til 1998. 13 – 14 spennende år i Bergen var en fantastisk givende tid.

Takk til Bergen menighet for all innsats og forbønn i årene vi var i Bergen. Vi har mange gode minner fra tiden i Bergen. Mange navn kunne vært nevnt. Deres innsats i menigheten og for skolen, utbygging, og gjestfrihet vist til mange nye medlemmer og barnefamilier på skolen, er mye å glede seg over. Gud vet. Det er skrevet opp i hans «Minnebok». Må Gud velsigne og bevare menigheten.

Sigrun og Finn F. Eckhoff (1984-1998)

Hilsen ved Bergen menighets 130-årsjubileum

Gratulerer til Bergen menighet for årets jubileum! 130 år er verd å feire, og dere kan det med festligheter!

Vi var i Bergen 1989-1995, da Kjell var menighetspastor og igjen i 1998-2004 da Kjell var distriktsleder. Det er 12 år av vårt liv som har satt dype spor, både fordi vi opplevde Bergen som en flott by, og menigheten som en fantastisk menighet. Når østlendinger flytter til Bergen, er det gjerne enten helbom eller fullklaff. Vi opplevde å bli godt tatt imot og verdsatt, og trivdes utrolig godt. Venner for livet har vi fått også! Og vår eldste datter Linn ser seg selv som bergenser mer enn noe annet!

I årene som menighetspastor-par, husker vi spesielt de offentlige møteseriene og seminarene vi hadde, godt besøkte midtuke-møter, en aktiv menighetsskole, loppemarkeder, «Eldre Unge», hytteturer og utflukter med menigheten, menighetsfester, dugnader, nærradioen, gruppen på Nordås som den gang var et aldershjem, og generelt hyggelig samvær og utallige besøk og studieopplevelser med medlemmer i menigheten. Vi hadde også gleden av å oppleve at en rekke nye medlemmer ble lagt til menigheten. Marianne har gode minner fra speider, barnesabbatsskole, diakoni, bibelgruppe, kokekurs osv. Fra Bergen husker vi bl.a. flott natur med fjellturer, skiturer på Kvamskogen og flotte 17. mai opplevelser. Vi husker spesielt en skikkelig våt 17. mai da vi hadde besøk av en familie fra USA. Senere ble vi fortalt at hver gang barna deres var i dusjen, ropte de «Hurra for 17. mai». De trodde 17. mai og regnvær var to sider av samme sak. Det kan det jo godt være i Bergen, men bergensere er glade, festlige og fornøyde mennesker uavhengig av været. Det er noe vi har lært av.

Takk for innbydelsen til å være sammen med dere ved jubileet 4. oktober. Vi gleder oss!

Marianne og Kjell Aune

Et intervju med Kaspersen

Kåre og Ellen May Kaspersen arbeidet en relativt lang periode i Bergen. Utgangspunktet var kanskje ikke optimalt: Da Kåre ble ønsket velkommen til Bergen, hadde han deltatt i en stor virksomhet i Groruddalen. Han var del av et større team (foruten ham selv: Johann Elisenberg, Willy Rasmussen og John Berglund), og Bergen var av flere grunner ikke øverst på ønskelisten:

Han hadde fått oppgaven med å følge opp de interesserte etter den store virksomheten

Han likte ikke bergensere

Heldigvis, - og til tross for motforestillingene – sier han selv at årene i Bergen var den beste tiden som yrkesaktiv. Fra Bergensoppholdet husker han spesielt den store virksomheten til Raymond Stanley der han fikk oppdraget med å være oversetter. Det var også i hans pastorperiode at arbeidet med å bygge et eldresenter på Nordås startet. (I dag: Adventistkirkens sykehjem og Adventistkirkens eldresenter, Nordås.) I intervjuet med Kåre trakk han også fram en aktiv og engasjert ung mann i menigheten; Bjørn Haugen. Han har bl.a. vært med å utarbeide nye vedtekter for den norske union og for distriktene. Disse var revolusjonerende i forhold til hva adventistkirken hadde hatt tidligere.

Kåre Kaspersen var menighetens pastor 1977-1980 og distriksformann i VND 1980-1988.

I likhet med mange andre pastorfamilier, var begge ektefellene aktive i adventistkirkens arbeid: Ellen May var engasjert i menighetens musikkliv og kasserer i VND.

Bergen menighet 130 år

130 år er bare en drøy mannsalder for noen av oss. For andre av oss føles 130 år som mer enn en evighet.

Vi er en menighet rik på **kontraster**. Vi har et stort mangfold både når det gjelder nasjonaliteter, språk, alder og meninger. *Kontraster* kan lett sees på som en trussel, men kan også være utgangspunkt for positiv dynamikk og velsignelser!

Jesus håndplukket 12 disipler, en gruppe med mange kontraster! Ved Den Hellige Ånds kraft snudde de opp ned på sin samtid. *Vi er en vanvittig flott gjeng!* Det har vi bergensere lov å si om oss selv. Og jeg er overbevist om at Gud har en plan for HVER OG EN av oss.

Men tross alle våre unike kontraster; **Vi** kan ikke snu Bergen på hodet. Det er først når vi løfter blikket at vi ser den virkelige kontrasten. For den er mellom **Gud og oss**. Vi innser at vi er ulike, men frelste greiner på det samme treet. Og med kraften fra denne stammen, kan "vi" snu Bergen på hodet!

Det skal bli kjekt å feire 130 år med velsignelser for denne menigheten!

Men la oss be om at det blir det siste jubileet Bergen menighet feirer på denne jord!

Benjamin Gustavsen, 1.forstander

130-årsjubileum i Bergen

Som leder for ungdomslaget vil jeg takke menigheten for støtten vi har fått. Dette har vært til stor glede for både tenåringer, studenter og unge voksne i menigheten.

Ungdomslagets mål er å tilrettelegge for at det skapes gode relasjoner – både mellom de unge i menigheten og i deres forhold til Gud. Gjennom varierte aktiviteter ønsker vi å senke terskelen for å komme til kirken, og sikre at studenter og unge voksne opprettholder tilknytning til kirken.
Takket være støtten fra menigheten har vi hatt mulighet til å gjennomføre ulike aktiviteter, alt fra «middag hos», hvor vi samles hjemme hos hverandre og spiser sammen, til Escape Room, buldring og fjellturer. I tillegg møtes vi ukentlig for å gjennomføre smågruppe, hvor man leser og diskuterer bibelen sammen. De siste årene har vi hatt rundt 30 medlemmer, og deltagelsen på arrangementene varierer vanligvis mellom 8-25 personer.

Som leder er mine oppgaver blant annet å gjennomføre styremøter, hvor vi planlegger kommende aktiviteter. Jeg har også ansvar for å sende inn medlemslister til SABU, slik at de har oversikt over antall tenåringer og unge voksne i Bergen. Hovedoppgaven er likevel å koordinere og bidra til gjennomføringen av arrangementene – og ikke minst være til stede sammen med deltagerne.

Ungdomslagsleder Manuel Paech

En hilsen fra barnesabbatsskolen

Da jeg kom tilbake til Adventistkirken i Bergen i 2000, var det ingen sabbatsskole for tenåringene. Jeg hadde aldri vært sabbatsskolelærer før, men startet en gruppe for de få tenåringene som var i kirken. Jeg arrangerte også månedlige supersabbater (sammen med Nina Leknes) med dukketeater, dramatiseringer og praktiske oppgaver for barna.

Det er flere år siden vi sluttet med supersabbat, og jeg håper fremdeles at noen ildsjeler vil arrangere noe liknende. Heldigvis har vi klart å holde tradisjonen med en årlig barnefest ved like, ca. 80 barn deltar på den hvert år.

Hver lørdag, klokken 10:00, arrangerer vi sangstund og deretter fem aldersdifferensierte grupper for barn. I en multikulturell menighet som vår, er det en utfordring å skaffe kvalifiserte lærere kun blant foreldrene. Jeg er derfor veldig takknemlig til alle sabbatsskolen noe av det viktigste som skjer innenfor kirkeveggene. Vi trenger et trygt sted, også for barn, der vi kan lære om Guds kjærlighet til oss og hans plan for våre liv. Dette er grunnen til at jeg sier ja til å være leder for barnesabbatsskolen.

Tone Merethe Edmonds

Bergen SDA Speidertropp

Bergen SDA speidertropp har et uvisst opphav. Det har liksom alltid vært en del av menighetslivet. Et tilbud til dem som tenker at barn er barn – og de er aktive vesener.

De som i dag er ledere i gruppen, har selv erfart å vare en del av speideren, og de igjen kan mimre sammen med den eldre garde om da de var i speideren. Men hva mimrer de om? Stort sett er det de tingene som har vært utfordrende, men håndterbart. Som da det var 20 minusgrader på skitur, kano som veltet i ugunstige forhold, 'men det gikk jo bra etter at forfrysningen gav seg'. De mimrer om den gangen regnet kom og satte halve leiren under vann, om da man skar seg i fingeren eller falt ned en bratt skråning. De skremmende opplevelsene – som de har tatt med seg og vokst på – helt uten generasjonskløft og tekniske forbedringer – speiderlivet er det enkle – det ekte.

Det de ikke mimrer om, men som kanskje gjør at speideraktivitetene gjentas generasjon etter generasjon, er kanskje den vakre solnedgangen, den late formiddagen langs elven, den lange aftenen ved bålet med flammer som blir til glør. Vennskap, latter, utfordring og mestring.

Bergen SDA speidertropp er i dag en levende tropp med aktiviteter minst en gang i måneden. Det veksler mellom ettermiddagsaktivitet etter kirketid lørdager til overnattingstur i telt og hytte, til sommerens speiderleir som varer en uke til endes.

I en verden som stadig snurrer raskere kan speideraktivitetene ta oss ned på jorda – bokstavelig talt. Ta oss tilbake til den gangen vi selv var barn – aktive barn og hvor kjedsomhet var et tegn på at vi måtte finne på noe. Slik er det i speideren, for alle sine mobiltelefoner samles inn ved avgang. Dette tror vi er sikkerheten for at speideren fremdeles kan være et sted hvor aktivitet florerer og hvor passiv sikkerhet er i baksetet. Aktiv sikkerhet er ved roret.

Helge Hjelland

Hasle
HASLE
Bergen
Tropp

Vonhaug

Our English Sabbath School

‘"Bergen has a historical tradition of welcoming travellers and trading partners from many different cultures. Our church is no different.

With well over forty different nationalities amongst our membership there is a need for many to hear and study the word of God in their native language or in English. Our English Sabbath School is a structured study group where we follow the Sabbath School lesson every week without fail. Our door is open to the many visitors that pass through Bergen, especially in the summer time, or those that come to study at the city's universities or hospitals for a short period.

Our regular attenders represent a diverse group from many parts of Europe and Scandinavia, South America, Africa, Asia and Oceana as well as many Norwegians that enjoy the open discussion and trust as we interactively study the Word of God. Members and visitors are welcome to join us and it is a blessing to share testimonies, prayer requests and Bible discussions with new people, which enables strangers to become friends through Christ."

Phil Curran

Lyd, lys og teknikk

Lyd, lys og bilde utgjør en infrastruktur vi tar for gitt i gudstjenestene våre. Vi ønsker å opprettholde et høyt kvalitetsnivå som skal bidra til at opplevelsen av å besøke kirken skal være så god som mulig. Guds ord skal frem i lyset, og lyden av evangeliet skal ikke hindres av noe. Derfor jobber vi kontinuerlig med å sikre at den tekniske infrastrukturen holder en hensiktsmessig høy standard. Gjennom de siste årene har det vært gjort omfattende oppgraderinger for å skape et godt tilbud både for dem som besøker kirkens fysiske bygning, og for dem som følger gudstjenestene gjennom direktesendinger.

Bergen Adventistkirke har i en årrekke sendt gudstjenester direkte på nettet. Dette har vært et kjærkomment tilbud for spredtboende og andre som av ulike årsaker ikke har mulighet til å delta i kirkesalen. Sendingene er populære, og de ukentlige direktesendingene følges av omkring 100 mennesker. I tillegg blir talene liggende ute på menighetens YouTube-kanal, og i løpet av de første døgnene har mer enn 400 mennesker tatt turen inn for å få med seg budskapet.

Like viktig er det å nevne hvilken arena det tekniske arbeidet kan være for å skape tilhørighet og engasjement blant menighetens medlemmer. Gleden ved å arbeide i team for å gjennomføre en direktesending, skaper mestring, glede og tilhørighet til menigheten. Vi trenger alltid flere engasjerte frivillige som vil bidra til at Bergen Adventistkirke kan fortsette å dele de gode nyhetene til faste medlemmer, besøkende og til dem som besøker kirken vår digitalt.

Simen F. Leknes

Velferdslaget

Velferdslaget i Bergen har lange tradisjoner. Velferdslaget, den gang Dorkas-foreningen, var en kvinnegruppe innen menigheten, som helt fra 1895, fikk til oppgave å hjelpe vanskeligstilte med mat og klær og brensel.

Ettersom velstanden har økt i landet, har en sett at det er ikke mange menigheter som fremdeles har et velferdslag, men i Bergen er det en vital del av menighetslivet.

Laget består av ca. 9 medlemmer som møtes hver 14. dag, vanligvis i kirkens underetasje. Møtene innledes med andakt, bønn og rapport. Diskusjonen kan til tider gå høyt under lunsjen eller mens strikkepinnene går. Det tas opp kollekt ved hvert møte. Pengene som samles inn, går blant annet til innkjøp av garn og annet materiale som vi bruker til å lage ulike produkter av.

Lederen er Ida Buttedal som fylte 105 år i år, og hun fyller oppgaven godt, har full kontroll på alt, unntatt Vipps. De øvrige medlemmene er fra 99 til 65 år, men vi skulle gjerne ha hatt flere medlemmer. At møtene holdes om formiddagen, gjør det nok vanskelig for noen å være med.

Det som produseres varierer, men en skal ikke legge skjul på at det blir en del sokker. Det selges det en mye av. Det produseres også andre strikkevarer som luer, votter, barnetøy, Og ikke minst restegarnstepper, disse strikkes ofte av restegarn som vi får av menigheten, ikke alt merket med garntype. Det hekles, broderes, og syes. Og det hender vi tar på oss spesialoppdrag. Til julesalget baker noen av menighetens damer julekaker som selges. De går unna, og kunder kommer og spør etter de samme kakene år etter år. De siste årene har det også vært solgt syltetøy og gelé.

Vi har julesalg hvert år på Nordås, i underetasjen til Adventistkirkens Eldresenter. Dessuten i kirken etter menighetens julekonsert. Salget bringer inn ca. 30 000 kroner hvert år. Takket være menigheten som er flink til å støtte laget. Pengene som kommer inn, går i hovedsak til ADRA, men også Mattesonskolen har fått bidrag av oss.

Anne-Kjersti Gjengstø

Adventistkirkens kor

I Bergen har det vært kor i mange år. Det har vært ungdomskor, damekor og menighetskor. På 70-tallet startet de populære Ten Sing-korene rundt i andre kirker. Mange av Adventistkirkens ungdommer begynte å gå til disse korene. Menighetsstyret i Bergen spurte da Arne Holm om han ville starte et ungdomskor i Bergen Adventistkirke med håp om at ungdommene ville forbli i kirken.

Arne Holm kontaktet Kjell Grønner som startet Ten Sing-bevegelsen, og han ga villig sanger og tips til Holm.
Holm minnes dette som en kjekk tid. Koret ble godt mottatt, og det var rundt 30 medlemmer. Det var imidlertid mye uvant sang og musikk for publikum. Tidvis fikk koret kritikk fordi skjørtene var for korte og at gitaristene slo på gitarene i stedet for å klimpre, forteller Holm. Advent Singers reiste rundt, og det ble skrevet om koret i Rogalands-Avis: Advent Singers, sammen med korene fra Haugesund og Stavanger, arrangerte en vellykket nattinè i Filmteateret. Gospel-nattinèen ble en stor suksess med bortimot 500 i salen. De tre korene slo seg sammen og ble det store innslaget under nattinèen. Pastor Paul Sundquist, fra det internasjonale ungdomskontoret for adventistene, kom fra London og holdt en kort tale. Flere av ungdommene i koret holdt appeller. Kvelden var så vellykket at korene ville holde tilsvarende arrangement i Haugesund og Bergen.

Advent-Singers reiste også nordover til Molde og Ålesund. Holm forteller at koret hadde leid en gammel buss, og det gikk trått over fjellet. Holm innså at bussen ikke kom til å rekke ferjen, og det ville forårsake en dominoeffekt. De ville bomme på den neste ferja også og komme for sent til opptredenen. Holm sa at nå fikk alle begynne å be om at ferjen ble forsinket, og han sa også at sjåføren fikk kjøre lovlig uansett. Holm forteller at de ble bønnhørt. En melkebil hadde sett bussen og fortalte kapteinen på ferja om bussen. Ferja ventet dermed på Advent Singers slik at de rakk både neste ferje og arrangementene.

I 1975-1976 overtok Sigrun Sirevåg (Eckhoff) koret i et år. Etter hvert overtok Per og Monica De Lange koret, og da fikk koret nytt navn; Nytt Liv.

I begynnelsen av 90-årene var det et damekor i menigheten i tillegg til Nytt Liv. Det koret het Nardus. Sigrun Eckhoff dirigerte dette koret og forsøkte også å ha et menighetskor, men sier selv at det ikke var så vellykket.
Koret har siden hatt flere dirigenter, som Heidi Ranvik Jensen og Else Buttedal Haugen. Ungdomskoret reiste rundt til flere menigheter, både Haugesund, Hokksund og Tyrifjord. Koret hadde flere musikaler under disse to dirigentene.

Da Melissa Packer kom til Bergen i 1996, ble det sagt at koret hadde øvelse hver tredje sabbat etter gudstjenesten. Det viste seg at interessen for koret blant ungdommene hadde dabbet drastisk av, så etter mange mislykkede forsøk på å få ungdommene til å bli igjen etter gudstjenesten, ble koret erklært nedlagt som ungdomskor. Melissa Packer åpnet opp for alle i menigheten som ville synge, å komme på øvelse hver onsdag.

Siden 1996/1997 har det vært menighetskor med øvelser hver onsdag kl.19.00. Menighetskoret "overtok" navnet til det tidligere ungdomskoret, Nytt Liv. Melissa Packer var dirigenten da, men i 1998 overtok Ina Sunde og Dana Marinescu denne rollen inntil Nanna-Lise Havstein ble dirigent i perioden 2000-2005.

Gøril Guleng var pianist i flere år mens Nanna-Lise dirigerte. Siden 2005 har Melissa Packer Hope igjen hatt rollen som dirigent, og Ina Sunde Hjelland har vært den trofaste pianisten til koret. Som menighetskor, har Nytt Liv vært i Sandefjord, Tyrifjord, Stavanger, Haugesund og Arendal. Koret har også regelmessig sunget i Metodistkirken i Bergen i tillegg til å synge på Adventistkirkens Eldresenteret Nordås flere ganger i året. Nytt Liv synger ca. en gang i måneden i kirken.

Carina Bless, som er musikkansvarlig for menigheten, har i skrivende stund startet et damekor med navnet Ad Venta, og hun har ved tidligere anledninger hatt flere prosjektkor.
Drømmen er at Bergen menighet vil fortsette med korsang og også kan ha et fast barnekor; Adventist Soul Children. Kanskje har det blitt en realitet til jubileet?

Melissa Hope

Et nytt flygel, en storslått investering, var på plass ved VNDs generalsforsamling i juni 2025.

Bergen menighet er velsignet med mange særdeles flinke musikere, og nå er det bare å glede seg over enda bedre lydkvalitet på konserter og ukentlige gudstjenester.

Ved flygelet: Carina Bless, pianist og primus motor i gruppen som hadde fått oppgaven å finne det optimale instrumentet.

Menighetsskolens begynnelse

Av Tone Kverndalen

Møllebakken skole kan feire 75-års jubileum i 2026. De siste tiårene har mye endret seg radikalt: Som tidligere rektor, vet jeg at det går utrolig mye tid til rapportering, internkontroller, dokumentasjon, forberedelser til styrearbeid og tilsynsbesøk. Også lærerne kan til tider føle seg overveldet over alle dagens krav til dokumentasjon. Men det er fremdeles en faktor som styrer både gårsdagens og dagens skoledrift: Økonomi.

Her får du et lite innblikk i skolens spede begynnelse. Teksten er en autentisk avskrift av et dokument fra 1970.

Et Sammendrag av Menighets-skolens begynnelse 15/3/45.

En raport om skoleforeningens begynnelse jeg her berette vil, det var 15/3/ 45 den blev til, og str.Aaset ble valgt til forman og Hilda Nilsen asisterte henne i hennes fravær og Lilli Daae var dens sekretær.
Disse tre er nu ikke mer, men alle disse ser at det fremover bær.

Og Sæbøe-Larsen var med å holt bønn og alle var med å sukket til Guds sønn, at han måtte lede å hjelpe de små at snart en egen skole vi få, å alle vet at det nytter å be, ja dere skal etter hvert få høre mer. Hver annen tirsdag vi møttes da og kollekt kr 10 syntes vi også var bra.

Den første kvartalsraport vi gir nu her og den beretter om søstre 15 som var til stede der og gavene har økt til kr 133, så vi ser klart at det fremad skred og mottoet var skal jeg si deg «La de små barn komme til meg» Sanger ble sunget å bønner bett å alle var ivrig med sitt strikk. Det nærmer seg nu den skjønne mai og Norge blev fritt så fienden dem måtte gi seg.

Å andre kvartal blev en glædens brusen, vi hadde jo nådd over de 1000 og sommmerferien glædet vi oss til, tænk å gå rundt så fritt som en vil. Å Herren vil legge sin velsignelse til, når vi til høsten igjen starte vil. Det var i november vi først kom sammen til arbeidet vårt, å nu har dere hørt om det første året som er gått.

Å tiden den skred Ragna Horgen blev dens sekretær å i kollekt kom der inn mer og mer.
Men når vi kom til 1949 kan raporten si Aasta Olavesen ble dens formann og Inger Marceliussen sekretær og søstre ble det fler og fler som ble interesert i arbeidet der. Og av og til var vi på en hyggelig visit hvor ca kr 30 ble gitt.

Så var det i 1951 at Hilda Nilsen blev formann for den, å Gyda Olsen sekretær, ja vi kan berette at det ble laget dukker, og vi sydde dens klær. Og ny begyndte en julemesse og vi fikk lov å selge disse og den ble holt i den gamle Børshall og siden ble det bestilling strikkeballer 500 i tall.

Og Torgersen lærte oss å lage de å takke vil vi ham herved gi. Så er vi komt til den tid at barneskolen blev drøftet med flid å myndighetene vil sin samtykke gi og ferdig den blev. Charles Wang var dens første lærer, så vi gledet oss som aldrig før, hva Herren for sine gjør når vi bare arbeider med troskap og flid, vil Herren atten en ny skole oss gi.

Nu byttes det om Gyda Olsen ble foreningens formann og Aasta Olavesen dens sekretær, Ja Ingeborg Fløholm med fler, og slik skrider årene fram til Magda Høivik ble formann for den
og kolekten var nå nådd opp i kr 45 å strikkeballer ble laget så visst som året, i mai ble de rundt til forreteninger båret i kassen ble det mer og mer, ja kroner i tusendvis som jo alle ser.

Når vi nu har nådd de 25 år er Gyda Olsen atter formannen vår, å søstre arbeider å tiden går, Ruth Martinussen er nu dens sekretær og nu beretter hun om arbeidet der. Den siste gang nu vi var sammen der fikk vi høre at str Wembstad ikke var mer, men på bordet lå de sidste par votter av de mange hun har strikket i hundrede tall. Vi reiste oss å holt en bønnestund å velsignet hennes arbeid for oss til hennes siste stund.

Ja vi kan berette om mange flere som leverte sitt arbeid der, str. Klara med alle sine nydelige puter og duker og hennes far br. Haukeland som nu ikke er mer å vi savner alle hans arbeider der.
Det kan ikke her nevnes i hopetall, men en hjertelig takk vi her sende skal

Vi vil berette om arbeidet stilling i dag når vi er samlet til et felles lag, at Henny Birkeland som kasserer kr 13.979 nu noterer Av Herren må vi si dette er gjort vi takker hjertelig for arbeid gaver i stort å smått. Vi ser det nytter å virke for menighets-skolen og også for en ny kirke. Må så Gud oss lede videre frem til vi engang er samlet i Hans herlige hjem

Med hilsen for arbeidets videre fremgang

Margrethe Alvestd (styremedlem)

Møllebakken skole

Gjennom mange år har samarbeidet mellom Bergen Adventistkirke og Møllebakken skole vært en grunnpilar for skolens eksistens og utvikling. Kirken og skolen deler et felles verdigrunnlag, og sammen har vi skapt et trygt miljø der tro, kunnskap og fellesskap får vokse side om side.

Elevene deltar jevnlig i gudstjenester, og vi samler familiene i kirken til skolegudstjenester. Fordi elevene får stor medvirkning av utformingen av gudstjenestene, blir gudstjenestene mangfoldige og varierte. Vi håper at skolens engasjement i kirkens høytidsfeiringer, konserter og spesielle sabbater er til inspirasjon og glede for menigheten.

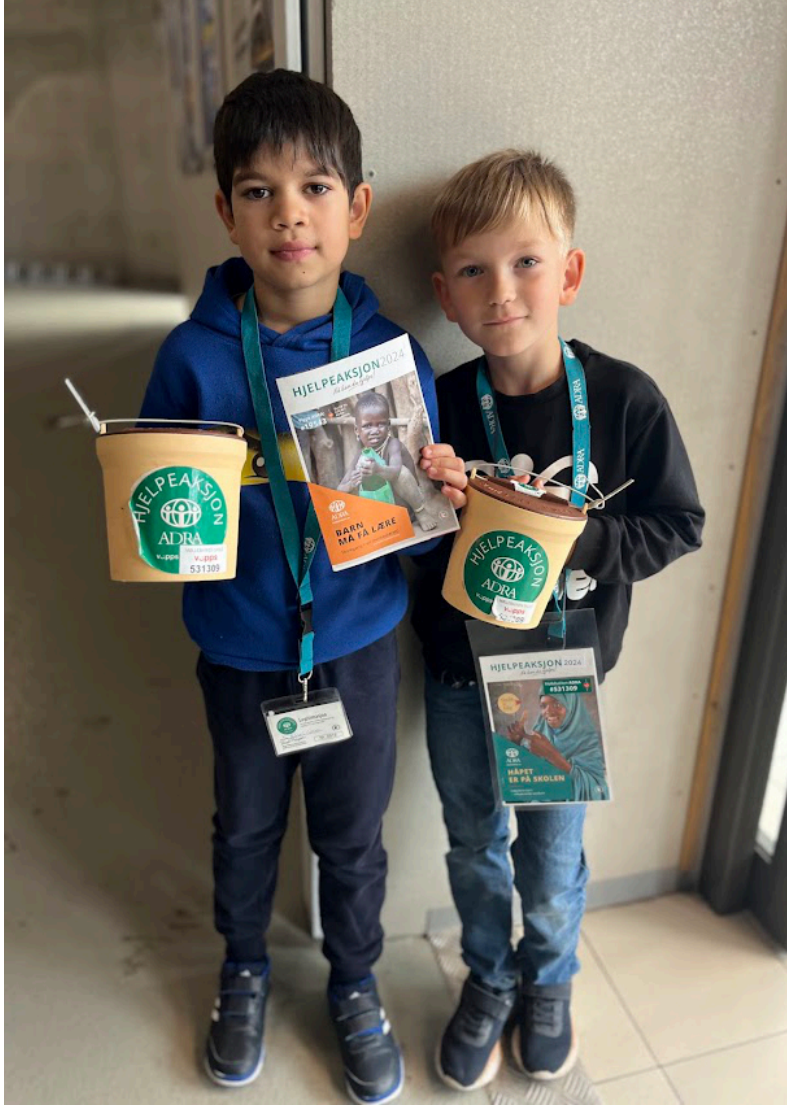
Vi setter stor pris på at kirkens pastorer er ofte innom skolen for andakter og samtaler med både elever og ansatte. Det er alltid en stor glede når skolens elever ønsker å studere Bibelen og bli bedre kjent med troen på et personlig plan. Som skole brenner vi for kunnskapsbaserte og personlige valg i livet som betyr mye for den enkelte og for samfunnet rundt.

Mange av skolens lærere har opp gjennom tidene vært aktive i menighetens arbeid både i barnesabbatsskolen, musikklivet og som frivillige i mange av kirkens aktiviteter. Elevene våre nyter godt av at kirken har aktivitetstilbud for barn og ungdom gjennom sabbatsskolen, speiderlaget og ungdomslaget.

Samarbeidet gir barna en helhetlig opplevelse av tro i praksis – både i klasserommet og i kirkerommet. Vi takker for et varmt og nært fellesskap, og ser med forventning frem mot fortsettelsen av dette meningsfulle partnerskapet. Sammen bygger vi liv – for nåtiden og for evigheten.

Antra Sunde

HJELPEAKSJON 2024
BARN MÅ FÅ LÆRE
HJELPEAKSJON
ADRA
HJELPEAKSJON 2024
HÅPET ER PÅ SKOLEN

Til jubileumsheftet for Bergen Adventistkirke

Stiftelsen Adventistkirkens Eldresenter, Nordås (AEN) og

Stiftelsen Adventistkirkens sykehjem, Nordås (ASN)

Av Janicke Birkeland, styrer ved ASN

Entusiastiske og motiverte medlemmer av Bergen Adventistkirke la allerede i 1950-årene planer for et eldresenter. Men før innsamling av midler til et eldresenter kunne startes, var ønske om et kirkebygg og en menighetsskole av første prioritet.

I 1972 ble det opprettet en «Eldrekomité» i menigheten, og etter å ha vært innom mange ulike løsninger, fikk menigheten en avtale med Bergen Kommune hvor vi ble tildelt tomten på Nordåshøgda.

Våren 1979 ble det nedsatt en byggekomité, og i overgangen 1980/81 var det anleggs-start på Nordås.

Før oppstart av eldresenteret, var både kirken og skolen nedbetalt og gjeldfrie, og menighetsmedlemmer stilte igjen opp med hundrevis av dugnadstimer. Bygget kostet i alt kr. 23 mill., og hele stiftelsens egenkapital på kr. 1,5 mill., som var forutsetningen for å få lån i banken, var i all hovedsak innsamlet ved gaver fra menighetsmedlemmer.

Allerede sommeren 1982 flyttet de første beboerne inn i trygdeboligene, men aldershjemmet var ennå ikke helt ferdig:

Tirsdag 30.11.1982 ble bygget offisielt åpnet,

Hvorfor bygge et eldresenter?

Norge ligger på verdenstoppen når det kommer til eldreomsorg. Men tanken på at prinsipper og livssyn kunne komme i konflikt med det som ble praktisert ved offentlige eldresenter/sykehjem, lå til grunn for drømmen om et eget eldresenter hos de «gamle» adventistene. De ønsket ikke å bli plassert inn i et mønster hvor man ikke ville føle seg hjemme og hvor man kunne risikere samvittighetskvaler.

Bergen Kommune med ordfører Eilert Eilertsen i spissen, viste stor forståelse for etableringen av eldresenteret. Behovet for et eldresenter med tilrettelagt kost for adventister, samt et røykfritt og alkoholfritt sted, var blant prinsippene som ble nøye diskutert på ordførerens kontor.

Organisatoriske endringer:

Fra 1982 – 2002 var eldresenteret ett konsern med ett stiftelsesstyre. Fra 2002 blir sykehjemmet og trygdeboligene to egne stiftelser med separate styrer: ASN og AEN, og fra

01.01.2006 får ASN driftsavtale og husleieavtale med Bergen kommune. Dette medfører store krav til kvalitet, systemer, kompetanse og dokumentasjon.

I 2007 ble det feiret 25 års jubileum for stedet.

Bergen Adventistkirke er en aktiv menighet, som med Guds hjelp og velsignelse har klart å bygge kirke, menighetsskole og et eldresenter/sykehjem. Menigheten har alltid stiftelsene på Nordås i sine tanker og bønner. Dette setter vi enormt stor pris på og er så absolutt av stor betydning for at vi har det så godt her. I tillegg stiller menighetsmedlemmer opp med ukentlig fredagsandakt, Bibelstudier/ Gudstjenester hver uke, bursdagsfester for AEN og ASN x 1 pr. måned. Pastor har andakt x 1 pr. måned på en ukedag og barn fra menighetsskolen kommer innom og underholder med sang og musikk.

Sykehjemmet organiserer i tillegg mange aktiviteter som alle på stedet kan delta på: Kulturelle innslag av ulik art, konserter, ettermiddagskafé x 1 pr. måned, 17. mai-fest, program på ettermiddagen på julaften og nyttårsaften, mm.

Mange adventister har gjennom årenes løp hatt sine eldre år på AEN og ASN og har stortrivdes her. Det er rom for å være sosial og man kan trekke seg tilbake om man har behov for det. Det er stor dugnadsånd på stedet, noe som er med å skape høy trivsel og samhold blant de som bor her.

Det rettes en stor takk til Bergen Adventistkirke og spesielt til de ildsjelene som la ned utallige timers arbeid for å realisere drømmen. Uten menigheten hadde aldri AEN/ASN eksistert. Ved å ha eldresenteret/sykehjemmet viser menigheten at den i tillegg til å være et lys i verden, også er engasjert i samfunnets utfordringer som bl.a. eldreomsorg, samt at vi er med å skape gode arbeidsplasser for helsepersonell.

GRATULERER MED 130-ÅRSJUBILEET!

Adventistkirken i Bergen

I dag er Bergen menighet en stor, internasjonal og voksende menighet Men alt har en begynnelse, så her kommer litt om begynnelsen til en av de eldste adventistmenighetene i Norge.

Bakgrunn og etablering av menigheten

Adventbevegelsen ble brakt til Norge av dansk-amerikaneren John Gottlieb Matteson i 1878. Han ble sendt som misjonær til Skandinavia fordi han snakket et skandinavisk språk, og samme år foretok han en rekognoseringstur i Norge. Først gikk turen til Trondhjem, så med båt til Haugesund og Bergen. Tidligere hadde ingen adventistpredikant besøkt disse stedene, og oppholdet må ha vart noen dager. Matteson skriver selv om sitt Bergensbesøk: «En gammel Broder i denne By holdt vakt ved Læsning af vore Bøger». Og: «I Bergen bivaanede og holdt jeg nogle faa Møder, stiftede bekjentskap med nogle Venner og tog så Billett med Dampskibet til Stavanger».

Sommeren 1886 kom bl.a. Nils Clausen fra Amerika for å hjelpe til med adventistenes forlagsvirksomhet i Kristiania. Noen år senere, vinteren 1894/95 og fram til juni 1895, var Clausen i Bergen og virket sammen med to fra stedet, nemlig O. J. Olsen Røst og Karen Andersen,- senere fru Olsen Røst. Disse to ble Clausens bibelarbeidere, og de fortsatte virksomheten utover sommeren 1895 og til menigheten ble etablert.

Stiftelsesdagen for Bergens Syvende Dags Adventistmenighet var 4. oktober 1895. Den som tok initiativet til etableringen, var Nils Clausen, og etableringen skjedde i en av de mindre saler i Jurylokalet (nå Domkirkens menighetshus) i Kong Oscars gate. Fra begynnelsen av var 27 medlemmer med, og 21 av disse var døpt i Jordalen i mai og juli 1895. Menigheten ble altså hovedsakelig dannet av folk som hadde vært med i bevegelsen en stund. I 1903 ser medlemstallet ut til å ha stabilisert seg på i underkant av 100. Det var en god fremgang på 8 år!

Adventistmenigheten i Bergen var ikke offentlig registrert i denne tidlige perioden. De fleste medlemmene mente at en registrering ville gjøre menigheten for sterkt knyttet til staten, og en slik tilknytning ønsket de ikke.

Organisering av menigheten

Det første styret i adventistmenigheten i Bergen hadde en forstander, menighetstjenere og en kombinert sekretær og kasserer. Den første forstanderen var O. J. Olsen Røst. Etter hvert som virksomheten ble utbygget, ble styret utvidet med sabbatsskoleformann, ungdomsledere, barneledere etc.

Forstanderne var som oftest legmenn. Bare noen av dem var ordinerte predikanter som fikk lønn fra distriktskontoret. Predikanten kunne ha bibelkvinner som var lønnet av distriktskontoret, til hjelp i arbeidet. Bibelkvinnenes oppgave var bl.a. å gå på husbesøk, ha med sin Bibel og forklare teksten. Det ser ut som de ofte var de første på stedet når en ny menighet skulle stiftes: Da adventistene startet virksomheten i Bergen, var Karen Andersen den første bibelkvinne på stedet. Som allerede nevnt, arbeidet hun bla. sammen med stifteren av menigheten i Bergen, Nils Clausen, som var ordinert predikant.

Den første forstanderen var eneforstander. Han ble lønnet av menigheten. Men adventistmenigheten hadde ofte to forstandere eller ledere samtidig. Dette var tilfelle i 1897 og 1898 og i 1901-1904. De to ledere arbeidet sammen med å lede møter, men hadde delvis forskjellige funksjoner. Den ene var 1. forstander og hadde hovedansvaret. Han hadde dessuten spesielt ansvar for legmannsarbeidet. 2. forstander hadde spesielt ansvar for menigheten. Det kan også ha vært med en

Familien O.J.O. Røst, fotografert mens de bodde i Tromsø. Barna er, i bakerste rekke fra venstre, Rudolf, Kezia, Victor, og i forreste rekke, Haakon, Jemina (Mimi) og Bjarne.

tredje forstander om det var behov for det. Ved hvert valg ble arbeidet fordelt. Når menigheten vokste, ble det mer arbeid for forstanderen. Og derfor har de hatt to eller flere forstandere så arbeidet kunne fordeles på flere, og de kunne ha sitt yrke ved siden av. Disse har vært ulønnet av menigheten.

Noen ordinasjon ble ikke foretatt av det første styret, bare en velsignelse under felles bønn. Men senere brukte de antagelig den vanlige fremgangsmåten, slik at menighetstjenerne ble innviet i menigheten ved en enkel høytidelighet, og forstanderen ble begrenset ordinert på samme sted. Predikantene ble ordinert på årskonferansen. Da måtte de først ha gjennomgått en prøvetid på to-tre- fire år.

Økonomi

«Stifterne var ikke mange og heller ikke rike», heter det i jubileumsskriftet i 1920. Etter 1900 har medlemmene vært håndverkere, arbeidere og noen få bønder. Og det ser i alle fall ut som stifterne ikke hadde økonomiske muligheter til å holde en lønnet forstander i lengre tid.

All tienden gikk til distriktskontorene som lønnet predikantene. Tienden i adventistmenigheten i 1896 var kr 470. Dessuten ble det opptatt kollekter ved sabbatsskoleundervisningen og sabbatsgudstjenesten. Hvis nytt inventar skulle anskaffes, f.eks. et orgel, ble det foretatt innsamling i menigheten til dette. Medlemmene ga også gaver og offer til driften. De måtte selv bære utgiftene til leie av lokale, sosial støtte til trengende osv. Leien av lokalet til sabbatsmøtene var i 1904 kr 200 for året.

De enkelte adventistmenigheter styrte sine indre anliggender selv, men utad var de knyttet til et fast ordnet system. De enkelte menigheter sorterte under sine spesielle distrikter. Norge var delt inn i: Vest-norsk distrikt, Øst-norsk distrikt og Nord-norsk distrikt. Distriktene mottok all tiendebetalingen og lønnet predikanter og andre medarbeidere, som ble sendt ut til menighetene etter distriktets anvisninger. Vest-norsk distrikt, som omfattet byene langs kysten fra Risør til Kristiansund, hadde kontor i Kagt.8, Bergen.

Møtevirksomhet

Etableringen av adventistmenigheten skjedde som før nevnt, i

Jurylokalet. I den første tiden etter etableringen, ble møtene holdt i hjemmene til medlemmene. Men da H.M. Hansen ble forstander i 1899, leide han et lokale som menigheten fortsatte å benytte i årene framover. Der var det ikke dåpsbasseng, og Jordalselven, i en døpedam som var gravd ut på Ole Jordals gård, Hestgotten, ble fortsatt brukt som dåpssted.

Møter ble holdt på sabbaten og en kveld i uken. Men det ble også arrangert offentlige foredrag. 27. oktober 1895 startet en serie bibelske foredrag ved forstanderen. Disse ble holdt hver søndag ettermiddag og onsdag aften til i slutten av desember. Til disse foredragene leide menigheten en mindre sal i Håndverkerforeningens nye bygning, på hjørnet av Skostredet og Domkirkegaten. Her var lokalene meget bra, og bygningen hadde dessuten en sentral beliggenhet og egnet seg derfor godt til møtevirksomhet.

Tilslutningen til møtevirksomheten kan ikke ha vært så stor. I Biskopens visitasberetning for 1895 het det at det «heller ikke bør lades uomtalt, at der i den seneste Tid har givet sig tilkjænde nogen Strømning----- i Retning af Syvendedagsadventismen». Denne «strømning» ble møtt med sterk motstand. De overbeviste statskirketilhengerne så bevegelsen som vranglære, adventistene så Norge som en misjonsmark som var verd å vinne. Dette framgår av «Prolog til 25-års jubileet» for adventistmenigheten i Bergen. Der er omtalt en misjonsprest Dahle, som antagelig holdt møter mot adventistene og var en av årsakene til adventistenes bekymring i den første tiden etter etableringen. Men verre var det kanskje før etableringen: Da kom ei kone med forkleet fullt av stein og ville kaste på predikanten ved et forberedende møte. Men de som ville høre predikanten, brydde seg ikke om slike episoder. Ole Jordal senior og hans hustru gikk til fots over fjellet med fjøslykt, ca 10 km, i all slags vær for å overvære møtene.

I tilknytning til gudstjenesten hver lørdag formiddag, ble det alt fra menighetens første tid holdt sabbatsskole; en trening og undervisning av hele menigheten som ble lært opp til å bli aktive misjonærer. Bibelen ble grundig studert slik at budskapet om Kristi nære gjenkomst kunne begrunnes. Barna fikk også i opplæring, og Sang- og musikklag ble dannet allerede i menighetens første tid. Dorkas-foreningen var en kvinnegruppe innen menigheten, som helt fra 1895, fikk til oppgave å hjelpe vanskeligstilte med mat og klær og brensel. Hjelpen strakte seg til personer både i og utenom menigheten. Kvartalsoversikter viste at det var særlig i vinterhalvåret at denne hjelpen ble ydet. Kontanter ble også gitt. Og de syke ble besøkt av medlemmer eller forstander. Forstanderen besøkte også de spredtboende medlemmer i distriktene rundt Bergen.

En aktiv leder, andre aktiviteter

Sunnhetsarbeid har stått på adventistenes program hele tiden. O. J. Olsen Røst hadde vært i Amerika og blitt kjent med adventistenes sunnhetsarbeid der. Da han var forstander i menigheten i Bergen 1895-1896, holdt han også noen sunnhetsforedrag. Etter sin første forstandertid i Bergen, ble han salgsleder på forlaget i Kristiania. Der hadde «Sundhedsbladet» begynt å utkomme allerede i juli 1881. Det var et månedsskrift og fikk god mottakelse hos publikum.

I Kristiania startet han i 1902 også helse- og avholdsforeningen «Reform». Kurs i vegetarisk matlaging ble holdt i forbindelse med denne foreningen.

Da Kurbadet i Kristiania begynte sin virksomhet i 1901, ble Olsen Røst leder av dette. Da noen skipsredere ønsket kurbadvirksomhet i Bergen, flyttet Røst tilbake dit igjen i 1904, der han begynte kurbad på Vetrlidsalmenning 7.

Tone Kverndalen

Og der avslutter Solveig Bergan kapittelet om adventistene i sin hovedoppgave, men historien fortsetter:

Menigheten fikk etter hvert fast møtelokale i sentrum (Sigurds gate 25). Her drev menigheten

fra 1951 også skole (i dag: Møllebakken skole). Og i 1971, etter mange år med innsamling, kunne menigheten flytte inn i en ny, flott kirke på Kronstadhøyden etterfulgt av både nytt skolebygg (1976) og eldresenter (1982).

Kilde: DISSENTERMENIGHETENE I BERGEN 1857-1903 Av Solveig Bergan

Hovedoppgave i historie ved Universitetet I Bergen våren 1974.

Teksten her: En redigert kortversjon av Kapittel 6. Bergens Syvende Dags Adventistmenighet (Adventistmenigheten)

Herren er min hyrde,
jeg mangler ikke noe.

Han lar meg ligge i grønne enger;
han leder meg til vann der jeg finner hvile.

Han gir meg nytt liv.
Han fører meg på rettferdighets stier
for sitt navns skyld.

Om jeg enn skulle vandre
i dødsskyggens dal,
frykter jeg ikke noe ondt.
For du er med meg.
Din kjepp og din stav,
de trøster meg.

Du dekker bord for meg
like foran mine fiender.
Du salver mitt hode med olje.
Mitt beger renner over.

Bare godhet og miskunn
skal følge meg alle mine dager,
og jeg skal bo
i Herrens hus gjennom alle tider.

(Salme 23)